

bestomindre meget ønske, at den ærede Rigsdagsmand vilde tage sit Forslag tilbage eller, hvis han ikke vil gjøre det, at Folkethinget da vil stemme imod det; thi hvis den Betingelse, som Udvalgets Fleertal har knyttet til Altergangen, udelades, frygte vi meget for, at Lovforslaget ikke i denne Samling vil komme igjennem det andet Thing efter de Erfaringer, der tidligere er gjorte i den Henseende, ligesom vi ogsaa maade frygte for, at det ikke vil kunne faae Hs. Majestæts Underskrift. Efterat Sagen allerede har været behandlet her paa ottende Aar, vilde det vist være meget ønskeligt, om Lovven endelig maatte komme igjennem, da den selv i den af os foreslaaede mangelfulde Skikkelse, vil raade Bod paa adskillige meget sødelige Savn og maaskee forberede en bedre Fremtid, idet man vistnok tør haabe, at Biskopperne, naar de selv skulle bære Ansvar for Nægtelsen af Kirkens Brug til Altergang, dog efterhaanden ville komme ind paa den Vej, som idetmindste Udvalgets Fleertal maa ansee for den i christelig og kirkelig Henseende rigtige. Vi have derfor troet at maatte rette os saameget efter Mindretallet, at vi have optaget denne Bestemmelse om, at det skulde beroe paa Biskoppens Tilladelse, eller i Bægringstilfælde paa Ministerens, og vi ville meget ønske, at den ærede Rigsdagsmand i denne Henseende kunde følge vort Exempel. Hvis han ikke tager sit Forslag tilbage, ville vi være nødsagede til at stemme imod det, og det vil vistnok ogsaa gaae flere, som det gaaer os, saa at han let kan komme til at fremskalde en Afstemning, der kunde fortolkes, som om Folkethinget havde forandret den Anskuelse i denne Sag, det allerede oftere har lagt for Dagen, hvilket vistnok ikke vilde tjene til Sagens Fremme. De andre Endringsforslag ere af en underordnet Betydning.

Til det Forslag, der er stillet af Mindretallet under Nr. 2, slutter sig ogsaa Forslagene under Nr. 6 og 9, og de gaae ud paa, at der skal sættes Ordet „Tilladelse“ istedetfor „Ret“. Jeg forstaaer ikke, hvad den ærede Forslagsstiller egentlig har villet dermed, thi en Tilladelse, som gives ved Lov, medfører jo en Ret, men jeg frygter for, at Ordet „Tilladelse“ enkelte Steder paa Landet vil blive misforstaaet

saaledes, som om der, ligesom hidtil, skulde kræves en særlig Tilladelse for at faae Afgang til Kirken i de nævnte Tilfælde, og ialtsald vilde det ikke stemme godt med det Forslag, der af Fleertallet er stillet under Nr. 1, og hvor der er Tale om, at Biskoppen eller Ministeren kan give en Tilladelse, altsaa om en administrativ Tilladelse, som jo er forskjellig fra den anden, den, der indbrømmes ved Lov. Jeg vil derfor stemme imod dette Ord: „Tilladelse“ og raade Thinget til at gjøre det samme, idet Udtrykket „Ret“ efter min Mening er det simple og naturlige Udtryk for hvad der tilsigtes.

Forslaget under Nr. 4 gaaer ud paa at forandre det sidste Punktum i § 1 saaledes, at det er den fremmede Præst, som skal være ansvarlig for, at der i Kirken ikke skeer noget Sammenstød mellem forskjellige Handlinger, og som skal forvisse sig derom inden en vis Frist, nemlig 24 Timer. Jeg troer neppe, at der kan være Noget at indvende derimod, og skal derfor ikke opholde mig videre derved.

Til dette Forslag af Udvalget har den ærede Rigsdagsmand fra Sørfjøbing (Barfod) stillet to Forslag, som gaae ud paa at forandre Udtrykkene. Det første, at Ordet „ogsaa“ skal udgaae, finder jeg rigtigt, og jeg skal anbefale at stemme derfor. Det andet Forslag, at Ordene „ikke er i Brug“ skulle forandres til „ikke ellers agtes brugt“, kan jeg ikke see er nødvendigt eller rigtigt; men jeg skal oppebie, hvad den ærede Rigsdagsmand maatte anføre til Forsvar derfor.

Forslagene til § 2 har jeg allerede omtalt. Forslaget under Nr. 7 til en ny § 3 er blevet nødvendigt derved, at der i Loven om Sognebaandets Løsning er bestemt, at baade Høttidsoffer og Accidenter skulle tilfalde de Kirkebetjente, der ere ansatte ved den fremmede Præsts Kirke; men naar det her gjøres muligt for dem, som have løst Sognebaandet, at benytte Hjemstedets Kirke, er det ogsaa naturligt, at hvis de ville bruge deres Hjemsteds Kirkebetjent, skulle Accidenterne tilfalde ham, hvorimod det med Hensyn til Høttidsofferet skal have sit Forblivende ved den tidligere Bestemmelse, ligesom ogsaa den Bestemmelse, at de Betjente, der allerede vare ansatte forinden